

HISTORIE: Mezinárodní postupimská konference vítězných mocností 1945: PŘESUN NĚMECKÉHO ETNIKA, SÍDLÍCIHO NA ÚZEMÍ ČESKOSLOVENSKA, JE NEZBYTNÝ!

- CZ24 News | 2. června 2023

2. srpna 1945 postupimská konference vítězných mocností skončila

„Konference uznala, že přesun německého etnika, sídlícího na území Československa, je nezbytný. Článek XIII zprávy z konference požaduje, aby tento přesun proběhl ,spořádaně a lidsky.“ USA – pozdější samostatné prohlášení k Postupimské dohodě.

„Postupimská konference uznala, že přesun německé populace, která sídlí na území Československa, je nezbytný, a že by měl být proveden spořádaným a humánním způsobem.“ Anglie – pozdější samostatná prohlášení k Postupimské dohodě.

Jí předcházelo „Prohlášení o porážce Německa a o převzetí svrchované moci vůči Německu vládami Svazu sovětských socialistických republik, Spojeného království a Spojených států amerických a prozatímní vládou Francouzské republiky“ z 2. června 1945, v němž v článku 13 odstavci b) je zejména uvedeno:

„Představitelé spojenců uloží Německu další politické, správní, hospodářské, finanční, vojenské a jiné požadavky, vznikající z úplné porážky Německa. Představitelé spojenců nebo osoby nebo orgány řádně určené k tomu, aby jednaly jejich jménem, budou vydávat proklamace, příkazy, nařízení a instrukce s cílem stanovit takové další požadavky a provést jiná ustanovení tohoto prohlášení. **Veškeré německé orgány a německé obyvatelstvo musí bezpodmínečně splnit veškeré požadavky představitelů spojenců a plně se podřídít všem těmto proklamacím, příkazům, nařízením a instrukcím.**“

Spojenci řádně převzali svrchovanou moc vůči Německu a tudíž měli právo, žádná Německá vláda tehdy neexistovala, se jménem Německa i zavazovat, tedy ukládat mu i přímo povinnosti. Nikdo toto právo spojenců v tehdejší době nezpochybňoval.

V souladu s uvedenými skutečnostmi pak jednali spojenci v Berlíně (Postupimi) od 17. července do 2. srpna 1945. 1. srpna podepsali protokol z této konference J. Stalin, H. Truman, C.R. Attlee. V něm část XII. pojednává o „Spořádaném odsunu německého obyvatelstva“:

„Konference dospěla k této dohodě o odsunu Němců z Polska, Československa a Maďarska: Tři vlády prozkoumaly tuto otázku po všech stránkách a uznaly, že německé obyvatelstvo nebo jeho složky, které zůstávají v Polsku, Československu a v Maďarsku, bude třeba odsunout do Německa. Jsou zajedno v tom, že jakýkoli odsun musí být prováděn spořádaně a lidsky.

Poněvadž by příliv velkého počtu Němců do Německa zvětšil břemeno, které již doléhá na okupační úřady, soudí, že tento problém by měla zkoumat především Kontrolní rada a přihlížet při tom zvláště

k tomu, aby tito Němci byli spravedlivě rozděleni mezi jednotlivá okupační pásma. Dávají proto svým zástupcům v Kontrolní radě příkaz, aby co nejdříve svým vládám oznámili, kolik takových osob už přišlo do Německa z Polska, Československa a Maďarska, a aby podali odhad, v jaké době a jak rychle by mohly být provedeny další odsuny vzhledem k nynější situaci v Německu.

O tom se současně uvědomují československá vláda, polská prozatímní vláda a kontrolní komise v Maďarsku se žádostí, aby zatím zastavily další vyhošťování, dokud zúčastněné vlády neprozkoumají zprávy svých zástupců v Kontrolní radě.“

2. srpna 1945 podepsal J. Stalin, H. Truman, C. R. Attlee „Zprávu o berlínské konferenci tří velmocí“, v níž v části III. Německo je uvedeno v odstavci druhém: „Spojenecké armády dokončily okupaci celého Německa a německý lid počal pykat za strašlivé zločiny, jichž se dopustil pod vedením lidí, které v době jejich úspěchů otevřeně schvaloval a slepě poslouchal. Konference dospěla k dohodě o politických a hospodářských zásadách koordinační politiky spojenců vůči poraženému Německu v období spojenecké kontroly. Cílem této dohody je provést Krymské prohlášení o Německu. Německý militarismus a nacismus bude vykořeněn a spojenci budou nyní i v budoucnu provádět ve vzájemné dohodě jiná nutná opatření, která by zajistila, že Německo nebude již nikdy ohrožovat své sousedy nebo světový mír.“

V 90. letech minulého století však z německé strany došlo ke zpochybňování rozhodnutí vítězných spojenců, učiněných na Postupimské konferenci. Věci zašly až tak daleko, že USA, Velká Británie a Rusko, vydaly samostatná prohlášení k Postupimské dohodě.

USA:

“Rozhodnutí přijatá v Postupimi vládami Spojených států, Spojeného království a tehdejšího Sovětského svazu v červenci/srpnu 1945 byla striktně založena na mezinárodním právu. Závěry konference byly od té doby mnohokrát potvrzeny v různých multilaterálních a bilaterálních souvislostech.

Konference uznala, že přesun německého etnika, sídlícího na území Československa, je nezbytný. Článek XIII zprávy z konference požaduje, aby tento přesun proběhl „spořádaně a lidsky“.

Závěry Postupimské konference jsou historickou skutečností a Spojené státy jsou si jisté, že si je žádný stát nepřeje zpochybňovat...

Velká Británie:

“Závěry Postupimské dohody byly stvrzeny vládami Spojeného království, Spojených států amerických a Svazu sovětských socialistických republik v Postupimi v červenci/srpnu 1945. Pokud se týče Spojeného království, závěry byly striktně založeny na mezinárodním právu. **Postupimská konference uznala, že přesun německé populace, která sídlí na území Československa, je nezbytný, a že by měl být proveden spořádaným a humánním způsobem.**”

Ruská federace:

“Ruská strana považuje Postupimské dohody za důležité mezinárodní dokumenty, které zakotvily výsledky druhé světové války, právně stvrdily porážku fašistického režimu a nacistické ideologie v Německu a vytvořily základ poválečného teritoriálního uspořádání a míru v Evropě. Rozhodnutí Postupimi byla důsledně uváděna do života po celá poválečná léta a byla potvrzena v následujících mezinárodněprávních akcích jak vícestranného, tak i dvoustranného charakteru. Pouze díky tomu bylo možné i sjednocení Německa na mírově demokratické bázi formou uzavření Smlouvy o

závěrečném uspořádání ve vztahu k Německu. Ne náhodou se v preambuli této Smlouvy přímo poukazuje na to, že se uzavírá na základě respektování práv a odpovědnosti čtyř mocností ve vztahu k Berlínu a Německu jako celku, a rovněž na základě odpovídajících dohod a rozhodnutí čtyř mocností z válečné i poválečné doby.

Realizace Postupimských dohod je reálný historický fakt a její význam nemohou oslabit, ani ji zrušit jakékoliv pokusy o libovolný výklad těchto dohod, lhotejno odkud by vycházely.”

I v současnosti se setkáváme se snahami nebrat Postupimskou dohodu, ani předcházející jednání spojenců vážně, a zrovna tak i některé následné spojenecké akty, zejména Pařížskou reparační dohodu. Pokud jde o ní, a na ní navázané další dohody, Německo dělá mrtvého brouka a reparace nechce, jak vyplývá z prohlášení jeho ústavních činitelů, platit. Řecko a Polsko již Německu signalizovaly, že reparace požadují. ČR však stále k reparacím, které nám Německo má zaplatit, mlčí. Je to nestatečnost nebo něco horšího?

AUTOR: J. Skalský

[ZDROJ](#)